

Τῆς ὁμορφῆς τὸ ριζικὸ ἢ ἄσκημη κρατεῖ το
 τὸ ἄν ἀρωτᾶς ποῦ τὸ κρατεῖ, ἔς τὴ φτέρνα τῶν πατεῖ το
 (ὅτι αἱ ἄσχημοι γυναῖκες ἔχουν καλυτέραν τύχην ἀπὸ τὰς
 ὠραίας) Θήρ. (Οἶα) || Γνωμ. Ἄσκημη ἔς τὴν κούνια κί ὁμορφη
 ἔς τὴ ρούγα (οἱ κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν δύσμορφοι γί-
 νονται πολλάκις, ὅταν μεγαλώσουν, ὠραῖοι) πολλαχ. || Ἄσμ.
 Σὲ τούτηνιὰ τὴ γειτονιά Χάρως νὰ κατοικήσῃ
 νὰ πάρῃ ὅλες τὸ ὁμορφες καὶ τὸ ἄσχημες ν' ἀφήσῃ
 Κρήτ. Συνών. ἄγαρδος 1 β, ἀμούσουδος, ἀνείδξος 1,
 ἄπλανος 2, ἄπλαστος Α 1 β, ἄσκημομούρης. β)
 Πένθιμος, ἐπὶ ἐνδυμάτων Κασ.: Ἄσκημα ρούχα. 2)
 Ἄπρεπής, αἰσχρὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ.
 Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἄσκημος τρόπος. Ἄσκη-
 μη κουβέντα. Ἄσκημο φέροισο. Ἄσκημα λόγια κοιν. Ἄσκε-
 μα δουλείας ἐποίκων Κερασ. Ἄσκεμον λόγον μὴ λές Τραπ.
 Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Ἰδ. ESchwyzzer Dialect. graec.
 exempl. erigr. 74, 4 «μηθὲν ἄσχημον μηδὲ ἄδικον ποιή-
 σειν». β) Ὁ ἀπρεπὴς τὴν ἐμφάνισιν πολλαχ.: Ἄπο τὴν
 ἀλουσία σου εἶσαι ἄσχημος Πελοπν. (Μάν.) 3) Ὁ οὐδενὸς
 ἄξιος, ἀνίκανος, ἀνάξιος Πόντ. (Κερασ.): Ἐδέκαν ἀτον τρεῖς
 ἄσκεμους ζαπιᾶδες (χωροφύλακας. ἐκ διηγ.) 4) Κακός,
 δυσάρεστος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ.
 Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ.): Ἄσκημος καιρὸς - χρόνος. Ἄσκημη
 ἀρρώστια - εἶδησι - ὦρα. Ἄσκημα νέα κοιν. Ἄσκημα τὰ γε-
 ραιεῖα Σίφν. Ἄσκεμον θέριν (τὸ ἀριστερόν. Ἀντίθ. καλὸ
 χέρι τὸ δεξιόν) αὐτόθ. Ἄσκεμον πρᾶμαν ἔν' ἢ ἀνεδετία (ἀνέ-
 χεια) Χαλδ. || Φρ. Ἄσκημη δουλειὰ (λίαν δυσάρεστος) κοιν.
 Εἶναι σὲ ἄσκημα νερὰ ἢ χάλια (εἰς δυσχερῆ καὶ ἐπικίνδυνον
 θέσιν ἢ δυσάρεστον κατάστασιν) Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.)
 Τὸ πρᾶμα τ' ἄσημο (ὁ διάβολος) Ἀπουλ. Ἀρρώσκια ἄθ-σημη
 (σεληνιασμός) Κύπρ. 5) Ὁ κακῆς ποιότητος ὢν πολλαχ.
 καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.): Ἄσκημο κρασί πολλαχ. Τ' ἄσκεμον
 τὸ βούτερον Πόντ. Ἄσκεμον χωράφιν Κερασ. || Φρ. Ἄσκημα
 δαμάσκηνα καὶ πρικεῖες ἐλαιές (ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν
 τὴ χ α μ π ἄ ρ ι α) Τήλ.

άσκημοσκοτωμένος ἐπίθ. Κρήτ.
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσκημος καὶ τοῦ σκοτωμένος μετοχ.
 τοῦ ρ. σκοτώνω.
 Ὁ κακοῦ θανάτου τυχὼν ἢ ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ τύχῃ
 κακοῦ θανάτου.
άσκημόσκυλλο τό, ΠΝιρβάν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 5.
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. σκυλλί.
 Δυσειδής, δύσμορφος κύων: Ἐγινε ἓνα ἄσκημόσκυλλο
 ποῦ μᾶς τρώει ἄδικα τὸ ψωμί.
άσκημοσούλουπος ἐπίθ. Κύπρ.
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. σουλούπι.
 Ὁ ἀσύμμετρος τὸ σῶμα, ὁ δύσμορφον ἔχων τὸ σύνολον.
 Συνών. ἄγαρδοκαμωμένος, ἄγαρδος 1, ἀσουλούπωτος.
άσκημοστρατιά ἢ, Σίφν. ἄσκημοστρατιά Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.)
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. στρατά.
 Δύσβατος ὁδός. Συνών. κακοστρατιά.
άσκημότη ἢ, ἐνιαχ. ἄσκεμότε Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσκημος.
 1) Δυσμορφία ἐνθ' ἄν. 2) Κακόν, ἠθικῶς ἐπίμεμπτον
 ἔργον ἐνθ' ἄν.: Εὐτάγω ἄσκεμότας (κάμνω κτλ.) Χαλδ.
 Συνών. ἄσκημιά.
άσκημοτοπιὰ ἢ, πολλαχ.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. τόπος.
 Δύσβατος τόπος. Συνών. ἄσκημότοπος 2, κακο-
 τοπιὰ.

άσκημότοπος ὁ, πολλαχ.
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. τόπος.
 1) Τόπος στερημένος ὠραιότητος, μέρος ἄσχημον.
 2) Ἄσκημοτοπιὰ, ὁ ἰδ.
άσκημούλλης ἐπίθ. σύνηθ.
 Ὑποκορ. τοῦ ἐπίθ. ἄσκημος διὰ τῆς καταλ. -ούλλης.
 Ὁ κάπως δύσμορφος, ὁ ὀλίγον δυσειδής. Συνών.
 ἄσκημούτσικος 1, *ἄσκημωτός, ἀντίθ. ὁμορφούλ-
 λης, ὁμορφούτσικος.
άσκημούτσικος ἐπίθ. σύνηθ.
 Ὑποκορ. τοῦ ἐπίθ. ἄσκημος διὰ τῆς καταλ. -ούτσικος.
 1) Ἄσκημούλλης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ ὀλίγον τι
 κακός, οὐχὶ εὐχάριστος ἐνθ' ἄν.: Ἄσκημούτσικό 'ναι τὸ
 βιόμα δωνε τῶ νυλορρακήδω (τῶν κατακαθιῶν) Ἀπύρανθ.
***άσκημοφαγιά** ἢ, ἄσκεμοφαγία Πόντ. (Κερασ.)
 Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἄσκημοφάγος.
 1) Τὸ νὰ τρώγῃ τις ἀτάκτως. 2) Τὸ νὰ σπαταλᾷ τις
 τὴν τροφήν καθ' ὃν χρόνον τρώγει.
άσκημοφάγωτος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἄσκημοφάωτος Νάξ.
 (Ἀπύρανθ.)
 Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ἐπίθ. *φαγωτός
 < φαγώνω.
 Ὁ δυσκόλως ἐσθιόμενος διὰ τὴν κακὴν αὐτοῦ γεῦσιν.
 Συνών. κακοφάγωτος.
***άσκημόφαντος** ἐπίθ. ἄσκεμόφαιστος Πόντ. (Κε-
 ρασ.)
 Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ἐπίθ. φαντός < φαίνω.
 Ὁ κακῶς, ἀτέχνως ὑφασμένος.
άσκημόφαο τό, Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. φαεῖ.
 Φαγητὸν ἔχον κακὴν γεῦσιν ἐνθ' ἄν.: Εἶδ' ἄσκημόφαο
 'τον εὐτό; Ἀπύρανθ.
άσκημοφέρνω πολλαχ.
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσκημος καὶ τοῦ ρ. φέρνω.
 Κλίνω πρὸς τὸ ἄσχημον, τὸ δύσμορφον ἢ τὸ κοινωνι-
 κῶς καὶ ἠθικῶς ἐπιλήψιμον.
άσκημοφορετιὰ ἢ, ἀμαρτ. ἄσκημουφορετιὰ Μα-
 κεδ. (Βλάστ.) ἄσκημουφορετιὰ Μακεδ. (Βλάστ.) ἄσκη-
 μουφορετιὰ Μακεδ. (Βλάστ.)
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσκημοφόρετος.
 Ἐπιθετικ., ὁ δυσειδής. Συνών. *ἄσκημωσιὰ.
άσκημοφόρετος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἄσκεμοφόρετος Πόντ.
 (Κερασ.)
 Ἐκ τοῦ ρ. ἄσκημοφορῶ.
 Ὁ κακῶς, ἀτμηλῶς ἐνδεδυμένος. Συνών. ἄσκημο-
 φορεμένος (ἰδ. ἄσκημοφορῶ).
άσκημοφορῶ Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἄσκη-
 μοφορῶ Λεξ. Δημητρ. ἄθ-σημοφορῶ Κύπρ.
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσκημος καὶ τοῦ ρ. φορῶ.
 Φορῶ ἄσχημα ἐνδύματα ἐνθ' ἄν.: Ὁμορφη κωπέλλα, μὰ
 πάντα ἄσκημοφορεῖ Λεξ. Δημητρ. Ἐρθε ἔς τὴν ἐκκλησιὰ
 ἄσκημοφορεμένος αὐτόθ. || Γνωμ. Ἄθ-σημοφορεῖ τῶν μὲν ριᾶς
 (προτιμότερον νὰ φορῆς ἄσχημα φορέματα καὶ νὰ μὴ
 κρυώνῃς παρὰ εὐμορφα καὶ νὰ κρυώνῃς. Πβ. ΝΠολίτ.
 Παροιμ. 2,585) Κύπρ. Ἄσκημοφορεῖ καὶ μὴν ἐρ' γᾶς (συνών.
 τῷ προηγουμένῳ) Κρήτ. Συνών. τῆς μετοχ. ἄσκημο-
 φορετος.
άσκημοχέρης ἰδ. ἄσκημο- (I) 2.